

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupen JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j. OAM-525/ZA-ZA01-P16-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2020, č. j. 1 Az 7/2019 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., advokátovi se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **6.800 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 18. 6. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2010, od té doby zde žije. Na Ukrajinu, kde naposledy pobýval v obci Čerkasy, se vrátit nechce, neboť je v České republice již 8 let, žije zde jeho matka a na Ukrajině se nemá kam vrátit a kde bydlet. Obává se taktéž války, kriminality a korupce. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl. Neshledal důvodnou námitku, že žalovaný nezjistil skutkový stav ve věci obav žalobce, že na Ukrajině má mnoho lidí zbraň. Žalobce své obavy blíže nekonkretizoval, postřelen byl pouze při ojedinělém incidentu a žalovaný vyhodnotil tvrzení žalobce jako obecné obavy z nástupu do armády a z kriminality. K těmto obavám žalovaný dle městského soudu dostatečně odkázal na relevantní informace o zemi původu, z nichž vyplývá, že bezpečnostní situace v Čerkaské oblasti, kde žalobce žil, je stabilní. Pokud má navíc žalobce obavy ze zbraní, měl by se nejprve obrátit na příslušné orgány země původu. Ohrožení nezaměstnaností či bezdomovectvím není azylově relevantní. Vazby žalobce na území ČR nejsou

takového charakteru, že by již samotným vycestováním bylo nepřiměřeně zasaženo do práv žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítá, že žalovaný i městský soud zkoumaly pouze povrchně obavy stěžovatele z nástupu vojenské služby, která je v rozporu s jeho přesvědčením a neobstaraly dostatek relevantních informací. V případě nasazení stěžovatele do bojů mu hrozí vážná újma, branci jsou povinni bojovat bez dostatečného vybavení a při bojích dochází k páchání válečných zločinů. Jelikož při vyhýbání branné povinnosti by stěžovateli hrozilo trestní stíhání, je dán důvod udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

[4] Stěžovatel dále namítá pochybení žalovaného i městského soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině. Ta je dle stěžovatele špatná, mnoho lidí drží nelegálně zbraň a stěžovatel byl z malicherných důvodů postřelen. Žalovaný se skutkovým stavem dostatečně nezabýval, což pramení i z toho, že na žádost nesprávně nahlížel jako na účelovou a podanou s cílem zlegalizovat stěžovatelův pobyt.

[5] Městský soud se taktéž nedostatečně zabýval zásahem do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stěžovatel má k ČR pozitivní vztah, má zde matku (třebaže s ní má v současnosti spory) a na Ukrajině je ohrožen bezdomovectvím, což je umocněno tím, že ztratil cestovní doklad.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření trvá na správnosti napadeného rozhodnutí. Uvádí, že do armády jsou povoláváni již pouze profesionálové a dobrovolníci. Problémy se soukromými osobami může stěžovatel řešit v zemi původu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O žádný z těchto případů se však ve věci stěžovatele nejedná.

[9] Námitku nedostatečného a nesprávného posouzení obav z nástupu k výkonu vojenské služby stěžovatel neuplatnil v žalobě, jedná se tudíž o námitku nepřijatelnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[10] Co se týče hrozby vážné újmy, ať již z důvodu bezpečnostní situace na Ukrajině obecně, či z důvodu tvrzeného množství zbraní mezi tamním obyvatelstvem, ta by mohla představovat důvod přiznání doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu pouze v případě, že žadateli hrozí reálné nebezpečí (k výkladu tohoto pojmu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82). Žalovaný na základě informací o zemi původu dospěl k závěru, že bezpečnostní situace v Čerkaské oblasti je zcela stabilní a nevykazuje jakékoliv známky bezpečnostních rizik. Za této situace městský soud nehledal vadu napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný výslovně nevyjádřil ve své podstatě k popisným tvrzením stěžovatele, že na Ukrajině jsou dostupné zbraně a stěžovatel byl jednou postřelen „klukem, kterému se líbily jeho boty“. Kasační soud v tomto závěru nespatřuje pochybení, tím méně pochybení zásadní, které by odůvodňovalo přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[11] Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (např. rozsudky ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 96, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Obecně tedy kasační soud okolnosti soukromého či rodinného života žadatele na území ČR (s výjimkou azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu) za důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany nepovažuje (srov. rozsudky ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52), kromě skutkově naprosto výjimečných případů (konkrétně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27, či usnesení ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 138/2016 - 30). Skutečnost, že stěžovatel má zřejmě na území ČR matku (jak ovšem sám uvedl správnímu orgánu při pohovoru, místem jejího pobytu si není jist a připouští, že možná žije na Slovensku, neboť s ní více než rok nepromluvil) a na Ukrajině nemá zázemí, takovou výjimečnou situaci nepředstavuje, jak srozumitelně dovodil i městský soud.

[12] Napadený rozsudek tedy splňuje požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91), judikatura Nejvyššího správního soudu nabízí dostatečnou odpověď na vznesené námitky a krajský soud se nedopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost proto svým významem nepřesahuje podstatně zájmy stěžovatele a soud ji odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[14] Nejvyšší správní soud ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupcem advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M.. Ustanovenému zástupci soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč [11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a dále paušální náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši celkem 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, dohromady tedy 6.800 Kč. Částka v této výši bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu